

Віра розганяє страх і зміцнює знання - Джерело

Написав Євгеній Заплетнюк
Четвер, 17 травня 2007, 19:48

Проповідь з нагоди свята вознесіння Христового: ...нехай допоможе нам Христос власним життям показати, що все те, що відбулося ради нашого спасіння, не відбулося надаремно. Але тільки на користь нам, на зцілення душі і тіла.

Возлюблені браття і сестри! Нині незвичайний день. Ось вже трохи більше ніж дві тисячі років, кожного разу у четвер, на сороковий день після Великодня, усі християни збираються у своїх громадах разом, щоб спільними молитвами тісніше з'єднатись з усіма вірними - своїми братами і сестрами, але найважливіше - з самим Богом у благодатних Його даруваннях.

Найбільшою "земною" проблемою учнів Христових після Голгофи був страх. Все на що вони сподівалися своїм обмеженням ще на той час людським мудруванням, закінчилось на хресті, у гробі та плащаниці. Здавалося, усі пророцтва про майбутнє приречені на крах, а того царя, котрий з такими почестями недавно в'їжджав в Єрусалим уже немає... Але пройде усього три дні - і весь світ облетить радісна новина - Христос воскреснувши з мертвих, своєю смертю перемиг і смерть усієї людської природи, і нам грішниками, уже мертвим від гріхів дарував життя вічне, то ж і ми поклоняємось Його воскресінню. Не як ідолу, не як ідеї, не як мареву, і видінню. Тільки як реальності, котру приймаємо без погордливих філософських побудов, міркувань, та гіпотез.

Ми доручаємо нині свої життя в руки Господу, навіть і тоді, коли будуть у нас і спокусливі думки, і незнання, і гріхи. Все це стає на нашому шляху до Бога. Але немає нічого неможливого для віруючого, оскільки віра наша - це співпраця Богу. Ми дуже часто з вами, дорогі браття і сестри, помилково вважаємо віру якимсь недоліком, а саме - такою річчю, котра у чомусь "уступає" знанню. Тож ми й в серцях своїх дуже часто, на жаль, вважаємо усіх християн в чомусь таки недосконалыми та "ущербними", оскільки ми живемо не за конкретними "знаннями", але "вірою".

Тут криється величезна духовна небезпека - ми підмінємо і замінюємо реальні значення слів на інші, і з диявольської намови цим самим утверджуємось у помилках утверджуємось і у гріхові. Віра християн це не синонім "здогадок" чи "міркувань". Запам'ятаймо ж твердо, що наша віра в Бога це є вже реалізація на практиці, і у власному житті усього того, що ми про Нього знаємо. Отож людина, котра вірить Богу, вона і розумна і благочестива. Церква ж ніколи не навчала, що знати багато - гріх.

В нинішньому Євангельському читанні ми з вами, отже, й читали про те, як сумніви віри вкралися у серця навіть найближчих Христових послідовників. Перед цим апостолів сколихнули дивні новини: Христос воскреснувши з мертвих з'явився

Жінкам-мироносицям, потім - по дорозі в Еммаус іншим апостолам. Всі ці явлення вони сприймали як видіння духів чи примар. То ж з'явився Христос поміж них, і сказав їм "Мир вам!". Христос підбавьорив усіх апостолів, показавши свої руки та ноги, де ще залишились страшні сліди від цвяхів. Тільки після цього апостоли прийняли думку, що Христос був реальним, а не маривом. І від цієї радості, як зазначає євангелист, "дивувались".

Далі - Спаситель розділив з учнями скоромну трапезу. Євангелист Лука навіть записав деталі: того дня Христос їв з ними печену рибу, та стільниковий мед. У своїй подальшій розмові Христос "відкрив для апостолів розум, для розуміння Писання, і навчаючи від закону і пророків показав, що багато з того уже сповнилось, і багато чому ще належить статись, про що чого знали ще у минулому. Потім вивів учнів за місто, підняв руки свої та благословив їх. І коли благословляв, став віддалятися та возноситися у небо. Апостоли ж в свою чергу поклонились Йому, і з великою радістю повернулись до Єрусалиму, де постійно пробували в храмі, прославляючи і благословляючи Бога.

Цей невеличкий текст, насправді має велике значення не лише до апостолів, але для усіх їх послідовників, тобто і для нас з вами. Перше, що хочеться підкреслити - це правдиве свідчення Писання, що і в апостолів могли бути сумніви у вірі, а не лише у нас з вами. Як бачимо, проблема була зовсім не в Христі. Гріх маловірства - це особистий вибір кожного. І тільки від нас залежить по який бік від Бога на остаточному Суді ми будемо стояти: з правого чи лівого.

Інший момент - нанівець знищує брехливі переконання Свідків Єгови та й інших їм подібних еретиків-аріан. Святе Писання чітко показує, що апостоли поклонились Христу як Богу. Для них це було нормально, оскільки все їх служіння, кожен рік, місяць, день чи хвилина проведена поруч з Ісусом не давали й граму сумніву у тому, що Христос - не Господь. Навпаки - Його преславне Воскресіння і явлення перед Вознесінням чітко засвідчило: Він наш Бог.

Ну, і третє. Дуже важливе вже не так для апостолів, як вже для нас з вами. Після Вознесіння усі апостоли поспішили до храму. Там у молитвах вони перебували у спілкуванні з Живим Богом. Вони не виправдовувалися роботою, хворобами, втомою чи якимись "супер-важливими" і "негайними" справами як ми це з вами робимо. Вони не шукали причин, щоб не піти туди. Вони просто знали, що життя поза храмом не буває. Ні вічного, ні справжнього земного.

Віра розганяє страх і зміцнює знання - Джерело

Написав Євгеній Заплетнюк
Четвер, 17 травня 2007, 19:48

Нещодавно я почув, що дехто з наркоманів чи алкоголіків виправдовують себе твердячи, що мовляв, алкоголь чи доза зілля “розширює їм свідомість”. Хочу сказати саме про протилежне. Залежність від будь-якого пороку не розвиває людину. Воно робить її навпаки - нечутливою, педантичною (в негативному значенні), дріб'язковою та обмеженою. І саме служачи власним пристрастям людина свою свідомість звужує до критичних розмірів, часто таки граючись з власним життям.

Тому, закінчити нашу сьогоднішню розмову хочу перш за все привітанням. Усі ми потребуємо допомоги та підтримки. Кожен з нас хоче мати контроль над ситуаціями у котрі ми постійно потрапляємо чи на роботі, чи удома чи у вільний час. А той факт, що ми з вами зараз у храмі Божому красномовно (хоч і без слів, звичайно) свідчить що ми не просто сидючи на місці хочемо ці проблеми знищити, але й працюємо для того. І в храм ми приходимо для того, щоб жити з Богом, а не використовувати Його. І молимося тому, що по іншому не можна назвати наше життя - життям. Тож і наше перебування в храмі - це наше співслужіння і спільна молитва з апостолами у Єрусалимському храмі, це наша причастність до Вічності, Церкви, та Бога.

Вітаю усіх зі святом, і нехай допоможе нам Христос власним життям показати, що все те що відбулося ради нашого спасіння не відбулося надаремно. Але тільки на користь нам, на зцілення душі і тіла. Амінь.